

שרון בהלוויית חיים עזרן באשקלון

הוא סתם התסיס את הרוחות באירוע טראגי

שר אחר, שרון, ויוציא הצהרה בכתב ויקרא אותה ויתסיס את הרוחות. זה ממש ניצול. כשהכנו את ההלוויה, ביקשנו שישלחו שר שיספיד והם הודיעו שהם שולחים את גור. פיתאום, סמוך למועד ההלוויה, התקשר העוזר של שרון והודיע שגם הוא יבוא להשתתף בהלוויה. הוא בא ופיתאום שלף נייר מוכן מהכיס והתחיל לדבר. הוא חכם אחרי מעשה. הוא הציע לקרוא את הכיכר על שמו של עזרן. אנחנו החלטנו בעצמנו לקרוא רחוב על שמו בשכונת המגורים שלו. אנחנו חיכינו להצהרה של שרון? מה, סתם להת-סיס באירוע טראגי? הוא הציע להקים אנדרטה לזכר חללי איסטנבול. הוא עשה אנדרטה לאיסטנבול בחווה שלו? כל הדבר הזה לא היה נחוץ, וסתם התסיס את הרוחות בעיר.

- באשקלון יש בעיקר מארוקאים? זו עיר מאוד אינטגרטיבית, ורק 20 אחוז מהתושבים הם מארוקאים.
- יש גם אשכנזים? חמישים אחוז אשכנזים. ויש גם אתיופים שקלטנו כאן.
- אתה נולדת פה? לא, אני יליד מארוקו, ממרקש. עליתי לארץ בגיל 13.
- מה אתה זוכר ממארוקו? דויד עמר אמר שילידי מארוקו קשה להכין מה קרה בארץ ליוצאי מארוקו אחרי שהם עלו. כשהם הצטיירו כאנשים לא סובלנים.
- מה אתה זוכר ממארוקו? את חייהקהילה בעיר מרקש, את הסובלנות. היותם עשירים?

"חשבתי שבחמי" צריכים להיות מכל העדות, אבל לא הצלחנו להשתחרר מהחו העדתי, וגם לא קיבלנו קולות מעדות המיזרח"

- לא, אנחנו מישפחה בינונית. למה עליתם לארץ? כיהודים דתיים, ציונים, תמיד התפללנו לעלות. ביקרתי שם לפני שנתיים, ביחד עם קבוצה של חברייכנסת ואחרים, ולקחתי את כולם לסיור מודרך בעיר. והם השתגעו מזה שזכרתי.
- זכרתי באמת? זכרתי הכל.
- היית חבר בתנועה ציונית? היינו פעילים בתנועתנוער. תמיד שאפתי לעלות. אני זוכר כילד שהייתי רוצה לעלות לארץ.
- היה אסור לעלות? כן, זה נעשה בשקט. היו משתמשים בחורים שלנו כדי לשכנע אחרים לעלות.
- אתה זוכר את היום שבו עלית לארץ? הגענו ללוד, וישר הביאו אותנו הנה, לשכונת שימשון באשקלון. קיבלנו צריף כל המישפחה.

ביום החמישי בבוקר קיימו עובדי עיריית אשקלון הרמת כוסית לכבוד השנה החדשה. באולם רחבי-ידיים, הסמוך לחדר של ראש-העיריה, התקבצו כל עובדי העיריה. הם ישבו סביב שולחנות, לפנים היתה מונחת תיקרובת ושתייה, והם באו לקבל ביחד את השנה החדשה ולשמע את דיבריהם של מנהלי ופרנסי העיר. שם, באווירה רגועה, כשאותות המהומות בעיר עוד לא נגו, הסביר אלי דין לעובדיו את השתלשלות העניינים בשקט ובאופן כרו-נולוגי.

● אולי נתחיל מהסוף. דיברת עכשיו עם עובדי העיריה לקראת השנה החדשה, והסברת להם מה קרה השבוע באשקלון. מה אמרת להם?

באשקלון יש 60 אלף תושבים. מאז שהגעתי לשילטון, ב-1978, כאדם שגדל בעיר ומכיר את התושבים, פעלתי לקירוב לבבות בין כל השכבות והעדות. יצרנו סטנדרט חדש תוך כיבוד הדדי, לצערנו, כנראה שאנחנו לא אי-עצמאי, אלא מה שקורה בארץ משליך עלינו. בארץ יש חחרפה, וגורמים קיצוניים אלימים מכתבים סטנדרטיים גם בשטח הרתי וגם בשטח הפוליטי.

● אלה שהתפרעו לא אנשים מאשי-קלון?

כל השנה היתה טובה, היו הישגים, כבר שבוע

"מי שביקר במארוקו נדהם. ביחאום גילו עולם אחר. ביחאום הבינו שלא כך הציגו את המארוקאים בארץ"

שנים שאין שביחה בעיר, התקציב מאוזן, החינוך מתקדם — הכנסנו מחשבים לבתי-הספר, יש תיירות, אירחנו כאן את מרגרט תאצ'ר, יש שיפור במצב התעסוקה. פיתאום נחת עלינו האירוע הטראגי. כשרצינו לסיים את השנה במסר של שלום והתפייסות ומחווה כלפי בית-המלוכה המארוקאי, שהיה טוב ליהודים ומשחק תפקיד מרכזי במאמצי השלום. והמלך ממשיך לעשות מחוות, למשל עכשיו, כשהירשה להעלות את עצמות נספי האוניה אגוז.

השחתת לוח-הזיכרון למלך מוחמד ה-5 יתכן שהיה זה מיסגה שלא לדחות את הטקס

רפקות המחודשת על מארוקו. עזרן, תושב אשקלון, נרצח בעזה בעת שערך קניות בעיר זו. הלווייתו של עזרן אמורה היתה להת-קיים ביום הראשון אחרי-הצהריים, כמה שעות לפני הטקס בכיכר. בגלל סיבות שונות, שאותם הסיביר אחר-כך דיין, נד-חתה ההלוויה. לכל היה ברור שהדברים קרו כך בגלל הטקס המתוכנן בכיכר, והדברים נקשרו יחד מתוקף הניסיונות. וכך, בפרץ של שונות, זעם ונקמה, ובעזרתו הארסית והמקלקלת של כהנא, הוסתו תושבי אשקלון ויצאו בחמת-זעם נגד הטקס, נגד המשפחה, נגד ראש-העיריה. נגד כל דבר.

● אתה חושב שבהר את אשקלון מכיוון שאתה בעצמך יליד מארוקו? לא. זה עניין שמשרת אינטרס לאומי כללי. התכווננו לעשות אירוע סימלי, אבל שיכול לתרום משהו. אבל לצערנו קרה האירוע הטראגי ברצועה בשבת, שבו נרצח תושב אשקלון, ולא הצליחו להתגבר על האמוציות.

● ולמה לא היתה? התארגנו ללוויה בתיאום עם המישפחה. היינו אצלם במוצאי-שבת וקבענו את כל הסיפורים. הזמנו שר הממשלה, מכיוון שזו הלוויה ממי-לכתית, עשינו הכנות. אבל ביום ראשון בבוקר בית-מישפט כבא-רשבע פסק שיש לנתח את הגופה לפי דרישת המישטרה ואז הכל התעכב כאבר-ככיר.

בגלל העיכוב של הניתוח ערכנו התייעצות עם המישפחה, והוחלט לדחות את ההלוויה ליום שני. אבל מועד ההלוויה כבר פורסם, וביום ראשון בצהריים הגיעו אנשי כהנא לבית מישפחה הנרצח. הם התחילו להסית ואמרו שזה קשור לטקס בכיכר, שזו הסיבה שההלוויה נדחתה.

הם באו לעיריה והשתוללו, ובאו איתם גם נציגים של המישפחה, וביקשו ככל זאת לערוך את ההלוויה באותו יום. אמרתי שאעשה מה שחם רוצים, ונערוך את ההלוויה מייד כשתגיע הגופה מאבר-ככיר.

● הגופה הגיעה ב-4 וחצי. הקמנו מייד צוות הלוויה והיינו מוכנים לערוך את ההלוויה ב-5 וארבעים דקות. התכוונתי שגם ראש-המשלה יבוא להלוויה, מייד אחרי הטקס בכיכר, אבל כשהכל היה מוכן המישפחה חזרה בה ואמרה שלא תערוך ההלוויה כנגנבים בלילה ודחו את כל העניין למחרת.

● אז מודע לא דחיתם את הטקס? לא רצינו, כי רצינו להפריד בין כיכר-השלום לבין הרצח. ובכיכר רצינו לגנות את הטרור. ● אתה מצטער שלא דחית? יכול להיות שזה מיסגה, אבל אנחנו שלמים עם כיכר-השלום. ● לא נתנו לך לדבר. בטקס דיברתי. בהלוויה לא. הוזמנתי עליידי המישפחה. אחרי קיום הטקס ביקשו שאשא דברים, אחד האחים ביקש שלא יהיו יוֹחחים פוליטיים. אני קראתי את דבריי למרות ההפי-רעות.

● איך הרגשת כשהיתה מהומה ולא נתנו לך לדבר? זו רק קבוצה שולית. רובם מחוז לעיר. אבל אני יודע שכוחו של כהנא קטן ביותר. עובדה שהוא אירגן הפגנה ליד בית הנרצח וכמעט שלא באו אנשים. ● לא פחדת מכל ההמון שסגר עליכם? לא, אני ידעתי שלא יפגעו בי פיזית. אני נגד אלימות, מנסה להראות שהכל יכול להיעשות גם בצורה אחרת. בשקט.

● זו פעם ראשונה שאתה מוצא את עצמך במצב כזה? כן, במשך 16 שנה שאני פעיל בעיר, זו הפעם הראשונה שזה קורה. הייתי צריך גם להרגיע את הרב הראשי שהיה לידי.

● השרים שבאו להלוויה פחדו? לא. שרון עמד לידי, וגם מוטה גור עמד איתנו. הם בוודאי עברו דברים לא פחות קשים. ● מוטה גור בא להפסיד מטעם ה-ממשלה. למה אריאל שרון בא? אני לא יודע, אבל ראינו בזה פגם חמור כשיש שר מטעם הממשלה, שנבקע שהוא יספיד, ובא